

SA NOVIA D'ALGENDAR I LA CITA ENVERS EL REI ALFONS

Aquests dies he tornat de Ciutat (Mallorca). La llibreria Quart Creixent, la Seu, plaça Santa Eulària... Tants indrets, tants records. I com no, el record de les festes de Sant Antoni i tot seguit Sant Sebastià. Allà, a la seu del Regne de Mallorca, celebraran Sant Antoni. Focs, foguerons, dimonis, sobrassada i botifarrons. Aquí, a casa nostra, Sant Antoni com a patró. I casualitats de la vida, o causalitats, va ser ahir mateix, mentre anava transcrivint uns manuscrits-textos de música popular, que em vaig trobar amb aquest text, recollit a inici de segle a Menorca (1912) i catalogat dins les cançons sense música: “*Sa Novia d’Algendar*”. I amb ella m’he trobat amb el rei Alfons (Anfós).

I és així com, avui, vull compartir aquest text, que també fou recollit el 1934 per Fila-Or i publicat a *El Bien Público*, però en una versió més breu. Gaudiu de la bellesa del text, impregnat de la màgia de tota llegenda. I del record que som fills de nissaga catalana. Perquè. com deia la poesia de Pere Capellà, “jo sóc de Mallorca, català insular”.

Bon Sant Antoni 2008!

Sa nuvia d’Aljandar

Sa nuvia d’Aljandar
avuy es en terra
demá será en mar;
vuy menja capons y gallinas
demá menjará sardines
a sa vorera del mar.

A ses costes de Menorca
Bull en festes Aljandar
Forta torre que des moros
El Rey n’ Anfós conquistá.

En ella es celebran nosses
D’es seu senyor en Bernat,
Jove, tan bell com valent
Enamorat y galant.

Sa nuvia es Catalina
Senyora de son Cal-lá
Mes pulida que sa lluna,
Tant rica no n’hi ha cap.

Tot lo mon riu d’alegria
Tant sols ella trista está...
Cauen perles dels seus ulls
Sens poderles aturá.

Que hi ha un moro que l’estima
Y ella vol s’estimat,
Y de robarla algun dia,

Tot gelós l'amemaça.
Sa nina també l'estima
Y plora per son amant.

Ha convidat son espos
Tots els senyors del veynat,
Per assistir a ses noces
Y sa nuvia festetjá.

Mes tot d'una que a sa taula
S'acaban d'assentá,
Entra'n sa sala una bruixa
y tuthom va tremola;
Sos cabells cauen desfets
Y per el vent embuyats.

Camina molt a poc a poc
y amb trista veu
va cantant:
Sa nuvia d'Aljandar
Avuy es en terra
Demá será en mar;
Avui menja capons y gallinas
Demá menjará sardines
A'sa vorera del mar.

Ressonan amb cants alegres
Sa torre y es seus vehinats
Y es correu lleugeres canyes
Per sa nuvia alegrar
Cuant entre los crits de festa
Un crit de guerra soná.

Presa va esser per es moros
Sa nuvia d'Aljandar;
Y lu que digué sa bruixa
Així mateix va passá.

Van fer hostatja a una cova
Que se bada dins la mar
Vehinada a Santa Galdana
Ont passaren fret y fam
Y ont va viure de sardines
Sa Nuvia d'Aljandar.

Es barco qui se l'enduya
Prop d'Algé va naufragá!
¡sa que ahí tant be menjava
avuy no te que menjá!

Y d'un pobre pescador
Ha de rebre caritat
Y li dona unes sardines
A la vorera del mar.

Doncella estimant sa ditxa
Y mes que ella sa virtud
D'es moro qui l'enamora
No escolti 'l tendre discurs;
Fugiune, doncellez castes
Fugiune s'amor impur.
Ay! ¡ d'aquella qui 's durmia
Confiada a son arrull!
Inflats y sechs per ses llàgrimes
Seran sos hermosos ulls.

Fugiu, bella castellana
Fugiu son impura amor
Que esta amor te dará plany
Y per la ditxa, la mort.
Fugiune, donzelles castes...
Fugiu de s'impura amor...

NOTA(Es manté el text tal qual està escrit al manuscrit)